

Ταύτης δὲ τῆς λαλιᾶς ἐνεχθείσης τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμηνικῷ πατριάρχῃ κυρίῳ Παϊσίῳ καὶ τοῖς ἐνδημοῦσιν ἀρχιερεῦσιν, ὑπόνοιά τις ἐγένετο ὡς εἰδήσει καὶ ὑποβολῇ τοῦ παναγιωτάτου κυρίου Κυρίλλου, νέαν πατριαρχεῖαν ἐκυτῶ μετιόντος, ταῦτα διαφημιζέσθαι, εἰ καὶ τὰ διαπραττόμενα τοῖς ἐκεῖ καὶ αὐτῷ ἦν ἀππρέσκοντα· ἀπέστειλαν οὖν διαπυθνανόμενοι, εἰ ἄρα σύνοιδε τὰ ἐκεῖ· ὁ δὲ ἐνόρως ἐβεβαιοῦτο μῆτε συνειδέναι μῆτε ἐπευδοκεῖν καὶ ἀρέσκεσθαι τοῖς ἐκεῖ πραττομένοις καὶ λεγομένοις, μηδὲ ὅλως πατριαρχείας ἐθᾶν, ἀρκεῖσθαι τε τοῖς χορηγούμενοις καὶ αἰρεῖσθαι ἐφησυχάζειν διὰ βίου, εἰ μόνον τὰ τῆς ἐκκλησίας μένει ἀβλαβῆ καὶ ἀπήμονα.

Τούτων ἐνόρως βεβαιωθέντων ἐν τῷ ναῷ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν Χάλκῃ τῇ νήσῳ, ὁ μὲν παναγιώτατος Κύριλλος ἔμεινεν ἐφησυχάζων· ἀπελύοντο δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς τῆς περὶ αὐτοῦ ὑπονοίας· ὁ δὲ ὄχλος συλλαβῶν (ΣΤ) πονηρὰν ζύμην ἐκ τῆς ἀνοσίῳ διαβολῆς, διοιδαίνει τὰς ψυχάς, καὶ τὰς φρένας τυφόμενος ἐλύσσα κατὰ τοῦ εὐεργέτου, καὶ τέλος ἐξέμηνε κατὰ τοῦ ἀγιωτάτου καὶ θείου πατριάρχου κυρίου Παϊσίου· καὶ δὴ οὐ μετὰ πολλὰς τὰς ἡμέρας συρρεύσαντες ἐν Κυριακῇ ἀγγελῶδον εἰς τὸ πατριαρχεῖον κατεθρόνησαν βοῶντες μετὰ πολλοῦ τοῦ ὄμαδου καὶ θορύβου, — οὐκ ἔτι σὲ θέλομεν· Ἀρμένιος εἶ! λατῖνος εἶ (φεῦ τῶν ἀνοσιῶν βλασφημιῶν)· διατὶ οὐ βαπτίζεις Ἀρμένιους, διατὶ οὐ βαπτίζεις λατίνους; διατὶ ζητεῖς ἐξορίσαι τὸν ὄσιον; οὐκ ἔτι σὲ θέλομεν!

Ταύτης οὖν τῆς βοῆς συμπεσοῦσης ἐν τῷ πατριαρχείῳ καὶ συρροῆς συμμιγοῦς ὄχλου πανταχόθεν ἐπιτρεχούσης, αἰφνης ἀκούσας καὶ κατιδὼν ὁ πατριάρχης τὸ τοσοῦτο πλῆθος ἐπειρεῖτο πράυνειν καὶ καταπαύειν τῆς τοιαύτης ἄρμῆς τὸν συρφετόν. Οἱ δὲ προλήψει δεινῇ προῖσχημένοι ἐκδακχυθέντες τῇ γοητείᾳ τῶν ὑποκριτῶν ζέοντες τῷ θυμῷ, κύνες οἰονεὶ λυσσῶντες, καὶ θῆρες ἄγριοι, ἐφάλλονται ἐπὶ τὸν πρῶτον γη-

